

MERAKLI SORULAR PEŞİNDE

KUR'AN BİZE NE SÖYLER?

SÜMEYYE TURAN

GÜLCE
ÇOCUK timas

ÇİZER: MERVE ÖZCAN

SÜMEYYE TURAN

Çok soğuk bir kış günü, yeni yıla iki saat kala İstanbul'da dünyaya geldim. Kocaeli Üniversitesi İlahiyat Fakültesinden mezun oldum. Bu süre zarfında dünya tatlısı iki çocuğum oldu.

Din eğitimi ni yaşadığımız çağa taşıyabilmek için çeşitli bilgisayar programları öğrendim. YouTube sayfamla binlerce çocuğun kalbine girdim. Dinî eğitimin güncel hayatımızda en iyi şekilde yer alabilmesi için hikâyeler eşliğinde dünyadaki bütün çocuklara daha bir sürü içerik üretme peşindeyim.

MERVE ÖZCAN

İstanbul'da doğup büyüdüm. Kalem i, fırçayı, yürümeyi, kahveyi ve zaman zaman değişen diğer güzel şeyleri severim. Renklerin, çizgilerin, kelimelerin ve hoş cümlelerin peşinden sokak sokak gezinirken birçok kitap yazdım ve resimledim. Bu gezinti hâlâ sürüyor...

- Meryeem, Ahmeet! Hadi salona... Kitap okuma saati!

Anneleri, Ahmet'le Meryem'i çağdırdıktan sonra koridordan bir gürültü yükseldi. Hızlı hızlı yürüyen minik adımlar ve öfkeyle koşan koca adımlar birbiriyle yarışyordu. Meryem ve Ahmet hem koşuyor hem kavga ediyordu.

Anne ve babaları birden yerlerinden fırladılar. Bir süre ne yapacaklarına karar vermek için bakiştılar ve koridora çıktılar.

- Hayır, bu kitabı ben okuyacağım. Masanda öyle başı boş bırakmasaydın işte, bana ne!

Meryem, elindeki kitabı sıkı sıkı tutuyor ve odadan kaçmaya çalışıyordu. Ahmet ise kapıyı tutmuştu.

- Hayır, onu ben okuyacağım. O kitap senin yaşına göre değil. Hatta içinde resim bile yok. Ver şunu bana.

Anne ve babaları koridorun girişinde onları izliyordu. Günde sekiz defa hatta belki de on defa yaşanan bu kardeş kavgasının bu sefer nasıl son bulacağını merak ediyorlardı.

- Yeni keşfedilen pembe gezegeni anlatan dergiyi de bana vermemiştin zaten! Şimdi bunu ben okuyacağım işte!

- O dergi de senin yaşına uygun değil Meryem.

- Ama pembe benim en sevdiğim renk!

- Flamingo takıntın sayesinde hepimiz biliyoruz bunu. Ama elindeki kitap pembe bile değil.

Meryem, güzel bir takas yapabileceğini umarak elindeki kitabı Ahmet'e doğru uzattı.

- Tamam, eęer bu kitabı istiyorsan gidip o dergiyi bana getir.

- Őaka mı yapıyorsun? O dergiyi anlamazsın ki... Bilim dergisi o.

- Olsun bilimi de seviyorum ben!

Ahmet kardeşinin dediğini yapmak istemiyordu. Ama yine de ödevi için Meryem'deki kitaba ihtiyacı vardı. **Uflaya puflaya** odasına doğru geçti. Kilitli kitap dolaplarını karıştırmaya başladı. Birkaç dakika sonra elinde Meryem'in istediği dergiyle birlikte dışarı çıktı.

Meryem, elindeki kitabı abisine uzatıp gü-lümsedi.

- Anlařmamıza sevindim.

Anne ve babası bu durumu biraz Őařkınlıkla biraz da tebessüm ederek izliyorlardı. Olay çö-züme ulaştığına göre artık içeriye geçip kaldıkları yerden kitap okumaya devam edebilirlerdi.

- Aferin, diyerek onları tebrik etti anneleri. Mutfakta size süt doldurmuştum, onlar soğu-yacak. Hadi, bardaklarınızı alın da salona gelin.

Anne ve babaları rahat koltuklarına geri döndü. Arkalarındaki minderleri düzeltip ki-

taplarını ellerine aldılar. **Tam kaldıkları yerden okumaya devam edeceklerdi ki yeni bir gürültü koptu.**

- Hayır Meryem, o bardaktan ben içeceğim!
- Ama bu bardağı ilk ben aldım!

Her sabah banyo sırası için kavga etmeleri yetmiyormuş gibi akşamları da kitap ve bardak için yarışa giriyorlardı.

Banyo sırası için yarıştıklarında Meryem, önüne geçen abisini rahatsız etmek için banyonun ışığını açıp kapatıyordu. Ahmet buna önlem almak için artık banyoya gece lambasıyla girer olmuştu. Böylece kardeşi Meryem ışığı kapatsa da banyo karanlık olmuyordu. Fakat tüm bunlar onları banyo sırası yarışından alıkoymuyordu. Ahmet, uzun uzun dişlerini fırçalıyor, yavaş yavaş saçlarını tarıyor ve böylece banyodan olduğunca geç çıkıyordu. Anne ve babaları artık tüm bu kavga gürültüden yılmıştı.

- Kitap okuma saati iptal, dedi babaları, mutfağa girerek.

Çocuklar donakalmıştı. Babalarının sinirlenip sinirlenmediğini anlamaya çalışıyorlardı. Babaları sakin bir ifadeyle konuşmaya devam etti.

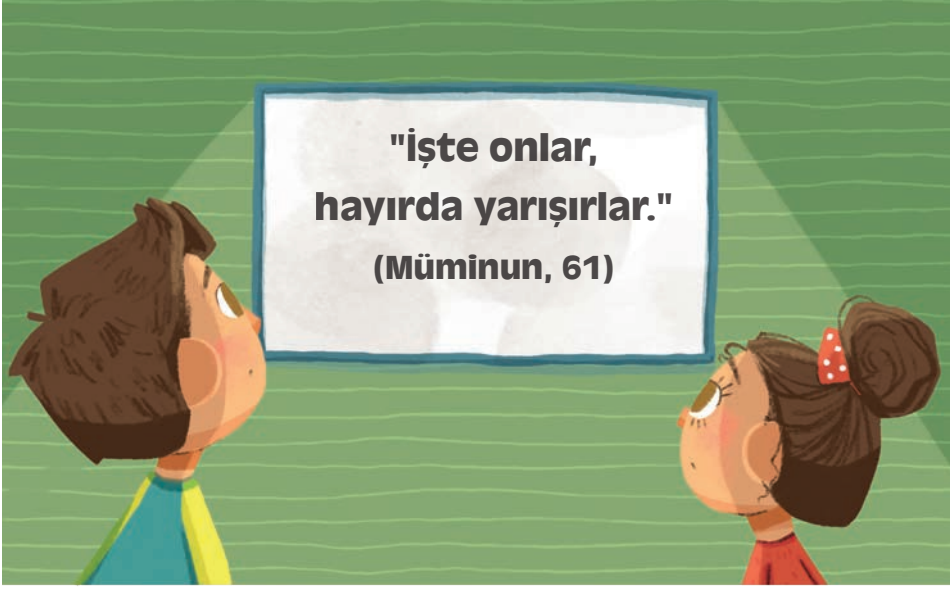
- Hadi bakalım, ilk hangi bardağı aldıysanız onunla salona gelin. **Sizinle harika bir yarışma yapacağız.**

Meryem yarışma lafını duyar duymaz mutfaktan çıktı, neredeyse babasından önce salona varacaktı. Ahmet için de güzel olan bardağı kapma yarışı önemini yitirmişti. Babaları onlara başka bir yarış teklif ediyordu. Bunun ne olduğunu oldukça merak etmişti. Ancak salona geçmeyi bile bir yarış hâline getirmeyi ihmal etmediler. Abi-kardeş **"İlk önce ben geldim."** ve **"Hayır ben."** diye söyleyerek koltuğa yerleşti.

Anneleri de bir hayli meraklanmıştı. **Herkes, heyecanlı gözlerle yarışmayı anlatacak olan babaya bakıyordu.**

Meryem ve Ahmet'in babası eline büyük bir karton parçası aldı ve üstüne yazılar yazmaya başladı.

Babaları yazım işini bitirdi ve karton parçasını duvara yasladı. Meryem yazıları ağır ağır okumaya başladı:

"İşte onlar,
hayırda yarışırlar."
(Müminun, 61)

- İşşşşte onnnlar hayırdaaa yarışırlar. Müminun, altmış biir.

Ahmet ve Meryem, babalarının yaptığı şeye anlam verememişti. Anneleri ise durumu anlamış, tebessümle onları izliyordu. Babaları ikisini karşısına aldı ve onların boy hizasına gelene kadar eğildi.

- Bakın çocuklar, bu aralar aranızdaki rekabeti görüyorum. Bunu birbirinizi çok sevdiğiniz için yapıyorsunuz, sizi anlıyorum. Ama zamanınızı daha iyi değerlendirmeniz için bu sefer sizi hayırda yani güzellikte yarıştırmaya karar verdim, ne dersiniz?

Meryem ve Ahmet önce birbirlerine baktılar sonra da bir ağızdan **"Her türlü yarışa varız!"** dediler. Ama yine de nasıl yarışacaklarını tam anlamamışlardı.

Babaları kartona bu defa **"4:36"** yazdı ve yanına soru işareti koydu. Ahmet ve Meryem'in meraklı bakışları hâlâ babalarının üzerindeydi. **Nasıl yani? Yarışacakları şey "4:36" mıydı?** Babaları ikisine de birer kalem uzatı ve açıklamaya başladı.

- Yarın akşam yemeğinden sonra doğru cevabı buraya yazmanızı isteyeceğim. Kim bu sayıların anlamını çözerse o bir puan kazanacak. Sonra diğer soruya geçeceğiz.

Meryem ve Ahmet hiç konuşmadan doğruca odalarına gittiler. Zihinlerindeki fikirleri kimselerin anlamasını istemiyorlardı. **Ahmet, büyük olduğu için bu soruyu kolayca çözeceğini düşünüyordu.** Meryem'in onu geçmesi imkânsızdı. Çünkü iki nokta işaretinin **"bölme işlemi"** anlamına geldiğini Ahmet bile yeni öğrenmişti.

Bu soru onun için çocuk oyuncağıydı. Ahmet hemen çekmecesinden hesap makinesini çı-

kardı. Önce "4" rakamına ve bölme işaretine bastı. Sonra da "36" sayısını yazdı. İşte cevap karşındaydı: **0.111111111**

Evet, doğru cevap bu olmalıydı. Ahmet bu işi kolayca halledebildiği için mutluymdu. Sütünü üç yudumda içip huzurla uykuya daldı.

Meryem ise odasındaki tahtaya kocaman bir şekilde "**4:36**" yazmıştı. Sayıların yanına bir soru işareti çizdi.

Bir yandan odasında geziniyor bir yandan da tahtaya bakıyordu. **O kadar çok dolaşmıştı ki artık sayıların hareket ettiğini sandı.** "4" rakamı zıplıyor ve "36" sayısının yanına geçmeye çalışıyordu. Gözlerini ovuşturdu çünkü böyle bir şey mümkün olamazdı. Sayıların canlandığı ne zaman görülmüştü ki? Biraz uzanması onun için iyi olacaktı.

Soğumuş sütünü içip yatağına uzandı. Tam o sırada masasındaki dijital saate gözü takıldı. Şu an saat 21:35'ti. O da ne? Yoksa babalarının tahtaya yazdığı şey bir saat miydi? Yarışmanın sorusu bir zaman uyarısı mıydı? Babaları tam o saatte bir yerde olmalarını istiyor

olabilir miydi? Tabii ya, daha önce bunu nasıl düşünememişti?

O zaman şimdi güzelce uyuyayım; okuldan sonra saat "4:36" olduğunda gözümü dört açmam gerekecek, diye düşündü. Gözlerini kapayıp uyumaya çalıştı.

Ahmet de Meryem de sonuca ulaştıklarını düşünüyorlardı. Bu yüzden rahatça uykuya dalabilmişlerdi. Ahmet sorunun bir **matematik problemi** olduğunu düşünürken Meryem **bir zaman dilimi olduğunu** sanıyordu. **Acaba hangisinin cevabı doğrudu?**